

Væsen havde hun ofte vanskeligt ved at genkende hin stoltserende Landsbyapostel, hun havde truffet paa Storeholt, og hvis Blik endnu for nylig havde lyst hende imøde med saa ond en Trang til at ydmyge. Hvad kunde der være sket?

Hver Dag henimod Aften kom Karsten og hentede hende hjem. Ubehageligt paavirket af Medicinlugten og Klagelydene inde fra Sovekammeret listede han forlegen omkring i sit ferskenfarvede Sommerdress og var utaalmodig efter at komme afsted.

Efterhaanden som Ødelæggelsesværket rundt om i Moderens Legeme skred frem og Morfinen tabte sin Magt over Smerterne, levede Jytte i en Feber, der kastede hende fra det ene Sindsoprør ind i det andet, saa hun undertiden frygtede for at miste Forstanden. Hun havde aldrig før set et Menneske dø. Hendes Far var bleven slaaet til Jorden som af et Lyn midt under sit Arbejde, og Broderen Ebbe havde hun mødt paa Gaden faa Timer, før han tog sig afdage. Det havde hidtil ogsaa mere været Livets end Dødens Jammer, der sysselsatte hende. Men hvad hun i disse Dage oplevede, rejste et stumt Skrig i hende, et Rædsels- og Hævnskrig mod de dunkle Magter, der lod hendes Mor lide saa skændigt, før hun slap ud af en Tilværelse, der i Forvejen havde lønnet hende ilde nok for hendes Opofrelser. Hun følte sine egne Livskilder fryse til ved at se det bedste og kærligste af alle Mennesker Dag for Dag ligge henstrakt paa Dødens Pinebænk, sønderslides Led for Led, martres langsomt som til Forlystelse for en vanvittig og bloddrukken Gud.